

efter hendes Tanker og begyndte at holde Forhør! Og hvad var hendes Forbrydelse? At hun ikke havde haft Held til at finde den Sjælens „Tvillingbroder“, som hendes Far dengang paa hendes 16-Aars Fødselsdag havde talt til hende om. Hun følte sig saa inderlig træt af det altsammen, havde kun det eneste Ønske at kunne sove sig bort fra den hele Tilværelse . . .

Det ringede, og lidt efter hørte hun Fætterens Stemme inde i Dagligstuen. Hun rejste sig dog ikke straks men blev siddende med tilbagebøjet Hoved og tænkte paa, at Moderen i hvert Fald havde opnaaet, at hun nu selv havde tabt al Lyst til det Atelierbesøg.

„Dersom Mor ikke var kommen med det fornærmelige Forbud, kunde jeg saa udmærket godt have føjet hende i at blive hjemme. Men nu har hun selv gjort det umuligt. Mor maa engang forstaa, at jeg ikke vil lade mig gøre umyndig. Og hvad Hr. From angaar, saa skal jeg nok sørge for, at han ikke misforstaar Besøget.“

Jægermesteren stod inde i Dagligstuen med Tøjet paa, spejlblank i Øjnene og med Blus paa Kinderne efter en bastant Frokost. Han underholdt Fru Bertha om Ministerudnævnelsen, der var bleven livlig diskuteret i Rigsdagens Korridorer, bragte en Hilsen fra Direktør Zaun, hvem han havde mødt to Gange paa Gaden og een Gang paa Rigsdagens Trappe, og udtalte sig endelig om Vejret.

Stadig høflig, tilknappet, strengt formel.

Nu kom Jytte ind fuldt paaklædt i Hat og Overtøj. Hun undgik at se paa Moderen, sagde blot, idet hun hurtigt gik gennem Stuen:

„Ja, saa gaar vi altsaa, John!“

Fru Bertha fulgte hende med Øjnene. Hun vilde ikke tro, at det var Alvor. Da Døren lukkedes efter dem, lod hun raadløs Hænderne synke ned i Skødet.